Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 19ης Δεκεμβρίου 2024*

«Προδικαστική παραπομπή – Οδηγία 2011/98/ΕΕ – Δικαιώματα των εργαζομένων από τρίτες χώρες στους οποίους έχει χορηγηθεί ενιαία άδεια – Άρθρο 12 – Δικαίωμα ίσης μεταχείρισης – Κοινωνική ασφάλιση – Εθνική ρύθμιση για τον καθορισμό των δικαιωμάτων σε οικογενειακές παροχές – Ρύθμιση να μη λαμβάνονται υπόψη τα ανήλικα τέκνα του κατόχου της ενιαίας άδειας ελλείψει αποδείξεως νόμιμης εισόδου τους στην εθνική επικράτεια»

Στην υπόθεση C-664/23,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το cour d'appel de Versailles (εφετείο Βερσαλλιών, Γαλλία) με απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2023, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο αυθημερόν, στο πλαίσιο της δίκης

Caisse d'allocations familiales des Hauts-de-Seine

κατά

TX,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Jarukaitis (εισηγητή), πρόεδρο του τέταρτου τμήματος, προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, Δ. Γρατσία και E. Regan, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Pikamäe

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– ο TX, εκπροσωπούμενος από την S. Potiron, avocate,

– η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον R. Bénard και την O. Duprat-Mazaré,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την F. Blanc-Simonetti και την J. Hottiaux,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 12, παράγραφος 1, στοιχείο ε′, της οδηγίας 2011/98/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με ενιαία διαδικασία υποβολής αίτησης για τη χορήγηση στους υπηκόους τρίτων χωρών ενιαίας άδειας διαμονής και εργασίας στην επικράτεια κράτους μέλους και σχετικά με κοινό σύνολο δικαιωμάτων για τους εργαζομένους από τρίτες χώρες που διαμένουν νομίμως σε κράτος μέλος (ΕΕ 2011, L 343, σ. 1).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του υπηκόου τρίτης χώρας ΤΧ, κατόχου ενιαίας άδειας, και του caisse d'allocations familiales des Hauts-de-Seine (ταμείου οικογενειακών επιδομάτων του νομού Hauts-de-Seine, Γαλλία, στο εξής: CAF), με αντικείμενο την απόρριψη της αίτησης του ΤΧ να ληφθούν υπόψη τα γεννηθέντα στην αλλοδαπή ανήλικα τέκνα του προς τον σκοπό του προσδιορισμού των δικαιωμάτων του σε οικογενειακές παροχές.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 2011/98

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 20, 21, 24 και 26 της οδηγίας 2011/98 έχουν ως εξής:

«(20) Όλοι οι υπήκοοι τρίτων χωρών που διαμένουν και εργάζονται νόμιμα σε κράτη μέλη θα πρέπει να διαθέτουν τουλάχιστον κοινό σύνολο δικαιωμάτων, βασιζόμενο στην ίση μεταχείριση με τους πολίτες του αντίστοιχου κράτους μέλους υποδοχής τους, ανεξάρτητα από τον αρχικό σκοπό ή τον λόγο εισδοχής. Το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης στους τομείς που καθορίζονται στην παρούσα οδηγία θα πρέπει να κατοχυρώνεται όχι μόνο για τους υπηκόους τρίτων χωρών που έγιναν δεκτοί στην επικράτεια κράτους μέλους για να εργασθούν, αλλά εξίσου σε εκείνους οι οποίοι έγιναν δεκτοί για άλλους λόγους και στη συνέχεια τους δόθηκε πρόσβαση στην αγορά εργασίας του εν λόγω κράτους μέλους σύμφωνα με άλλες διατάξεις του ενωσιακού ή εθνικού δικαίου, συμπεριλαμβανομένων των μελών της οικογένειας εργαζομένου τρίτης χώρας που έχουν γίνει δεκτά στο κράτος μέλος σύμφωνα με την οδηγία 2003/86/ΕΚ του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 2003, σχετικά με το δικαίωμα οικογενειακής επανένωσης [(ΕΕ 2003, L 251, σ. 12)] […]

(21) Το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης σε ορισμένους τομείς θα πρέπει να συνδέεται αυστηρά με τη νόμιμη διαμονή του υπηκόου τρίτης χώρας και με την πρόσβαση που του έχει χορηγηθεί στην αγορά εργασίας ενός κράτους μέλους, όπως αυτά προβλέπονται από την ενιαία άδεια που επιτρέπει ταυτόχρονα τη διαμονή και την εργασία και από τις άδειες διαμονής που χορηγούνται για άλλους λόγους και περιέχουν τις πληροφορίες για την άδεια εργασίας.

[…]

(24) Οι εργαζόμενοι τρίτων χωρών θα πρέπει να τυγχάνουν ίσης μεταχείρισης όσον αφορά την κοινωνική ασφάλιση. Οι κλάδοι της κοινωνικής ασφάλισης καθορίζονται στον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για το συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας [(ΕΕ 2004, L 166, σ. 1)]. Οι διατάξεις σχετικά με την ισότητα μεταχείρισης όσον αφορά την κοινωνική ασφάλιση που περιλαμβάνονται στην παρούσα οδηγία θα πρέπει να εφαρμόζονται επίσης στους εργαζομένους που γίνονται δεκτοί σε ένα κράτος μέλος απευθείας από τρίτη χώρα. Ωστόσο, η παρούσα οδηγία δεν θα πρέπει να χορηγεί στους εργαζομένους τρίτων χωρών περισσότερα δικαιώματα από τα προβλεπόμενα ήδη στο κείμενο ενωσιακό δίκαιο στον τομέα της κοινωνικής ασφάλισης για υπηκόους τρίτων χωρών σε περιπτώσεις που εμφανίζουν διασυνοριακά στοιχεία. Επίσης, η παρούσα οδηγία δεν θα πρέπει να χορηγεί δικαιώματα σε σχέση με καταστάσεις που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του ενωσιακού δικαίου, όπως αυτές που σχετίζονται με τα μέλη οικογενειών που διαμένουν σε τρίτη χώρα. Η παρούσα οδηγία θα πρέπει να παρέχει δικαιώματα μόνο για εκείνα τα μέλη της οικογένειας που επανευρίσκονται με εργαζόμενο τρίτης χώρας για να διαμείνουν σε οποιοδήποτε κράτος μέλος στο πλαίσιο της οικογενειακής επανένωσης ή για εκείνα τα μέλη της οικογένειας που ήδη διαμένουν νόμιμα σε αυτό το κράτος μέλος.

[…]

(26) Το δίκαιο της Ένωσης δεν περιορίζει την εξουσία των κρατών μελών να οργανώνουν τα δικά τους συστήματα κοινωνικής ασφάλισης. Ελλείψει εναρμονίσεως σε επίπεδο [Ευρωπαϊκής] Ένωσης, εναπόκειται σε κάθε κράτος μέλος να ορίσει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες χορηγούνται οι παροχές κοινωνικής ασφάλισης, καθώς και το ύψος των παροχών αυτών και την περίοδο για την οποία καταβάλλονται. Ωστόσο, κατά την άσκηση της εξουσίας αυτής, τα κράτη μέλη θα πρέπει να συμμορφώνονται με το ενωσιακό δίκαιο.»

4 Το άρθρο 3 της οδηγίας 2011/98, το οποίο φέρει τον τίτλο «Πεδίο εφαρμογής», ορίζει στην παράγραφο 1 τα ακόλουθα:

«Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται:

[…]

β) στους υπηκόους τρίτων χωρών που έχουν γίνει δεκτοί σε ένα κράτος μέλος για άλλους σκοπούς πλην της εργασίας σύμφωνα με το εθνικό ή ενωσιακό δίκαιο, οι οποίοι λαμβάνουν άδεια εργασίας και κατέχουν άδεια διαμονής σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1030/2002 [του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για την καθιέρωση αδειών διαμονής ενιαίου τύπου για τους υπηκόους τρίτων χωρών (ΕΕ 2002, L 157, σ. 1)]· και

γ) στους υπηκόους τρίτων χωρών που έχουν γίνει δεκτοί σε ένα κράτος μέλος με σκοπό την εργασία σύμφωνα με το εθνικό ή ενωσιακό δίκαιο.»

5 Το άρθρο 12 της οδηγίας αυτής, το οποίο φέρει τον τίτλο «Δικαίωμα ίσης μεταχείρισης», έχει ως εξής:

«1. Οι εργαζόμενοι τρίτων χωρών που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1 στοιχεία β) και γ) απολαύουν ίσης μεταχείρισης με τους υπηκόους του κράτους μέλους στο οποίο διαμένουν όσον αφορά:

[…]

ε) τους κλάδους της κοινωνικής ασφάλισης, όπως καθορίζονται στον κανονισμό [883/2004]·

[…]

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να περιορίζουν την ίση μεταχείριση:

[…]

β) Περιορίζοντας τα δικαιώματα που χορηγούνται σύμφωνα με την παράγραφο 1 στοιχείο ε) στους εργαζομένους τρίτων χωρών, αλλά δεν μπορούν να περιορίσουν τα δικαιώματα αυτά για εργαζομένους τρίτων χωρών οι οποίοι εργάζονται ή εργάστηκαν για ελάχιστο διάστημα έξι μηνών και είναι εγγεγραμμένοι ως άνεργοι.

Επιπλέον, τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν ότι η παράγραφος 1 στοιχείο ε) σχετικά με τις οικογενειακές παροχές δεν εφαρμόζεται σε υπηκόους τρίτων χωρών στους οποίους έχει επιτραπεί να εργαστούν στο έδαφος κράτους μέλους για περίοδο που δεν υπερβαίνει τους έξι μήνες, σε υπηκόους τρίτων χωρών που έχουν γίνει δεκτοί με σκοπό τις σπουδές ή σε υπηκόους τρίτων χωρών στους οποίους επιτρέπεται να εργαστούν βάσει θεώρησης.

[…]»

Ο κανονισμός 883/2004

6 Το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο ι', του κανονισμού 883/2004 προβλέπει ότι ο κανονισμός αυτός εφαρμόζεται σε όλες τις νομοθεσίες που αφορούν τις οικογενειακές παροχές. Ο ίδιος κανονισμός δεν ισχύει, βάσει της παραγράφου 5, για την κοινωνική πρόνοια και την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη.

7 Κατά το άρθρο 1, στοιχείο κστ', του κανονισμού, ο όρος «οικογενειακή παροχή» καλύπτει όλες τις παροχές σε είδος ή σε χρήμα που προορίζονται να αντισταθμίσουν τα οικογενειακά βάρη, εξαιρουμένων των προκαταβολών παροχών διατροφής και των ειδικών επιδομάτων τοκετού και υιοθεσίας που αναφέρονται στο παράρτημα Ι του εν λόγω κανονισμού.

Το γαλλικό δίκαιο

Ο κώδικας κοινωνικής και οικογενειακής πολιτικής

8 Το άρθρο L. 262-5, δεύτερο εδάφιο, του code de l'action sociale et des familles (κώδικα κοινωνικής και οικογενειακής πολιτικής) ορίζει τα εξής:

«Προκειμένου να ληφθούν υπόψη για τα δικαιώματα αλλοδαπού δικαιούχου μη υπηκόου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή άλλου κράτους συμβαλλόμενου στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο[, της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3)] καθώς και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, τα αλλοδαπά τέκνα πρέπει να πληρούν τις προϋποθέσεις που διαλαμβάνονται στο άρθρο L.512-2 του code de la sécurité sociale (κώδικα κοινωνικής ασφάλισης)».

Ο κώδικας κοινωνικής ασφάλισης

9 Το άρθρο L. 511-1 του code de la securité sociale (κώδικα κοινωνικής ασφάλισης) προβλέπει τα ακόλουθα:

«Οι οικογενειακές παροχές περιλαμβάνουν:

[…]

2°) τα οικογενειακά επιδόματα·

3°) το συμπληρωματικό οικογενειακό επίδομα·

[…]

7°) το επίδομα επιστροφής στο σχολείο·

[…]».

10 Κατά το άρθρο L. 512-2 του code de la securité sociale (κώδικα κοινωνικής ασφάλισης):

«Λαμβάνουν αυτοδικαίως οικογενειακές παροχές, υπό τις προϋποθέσεις που καθορίζει το παρόν βιβλίο, οι αλλοδαποί υπήκοοι κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ή άλλου κράτους συμβαλλόμενου στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο καθώς και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, οι οποίοι πληρούν τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για νόμιμη διαμονή στη Γαλλία […]

Λαμβάνουν, επίσης, αυτοδικαίως οικογενειακές παροχές, υπό τις προϋποθέσεις που καθορίζει το παρόν βιβλίο, οι αλλοδαποί μη υπήκοοι κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ή άλλου κράτους συμβαλλόμενου στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο καθώς και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, οι οποίοι είναι κάτοχοι τίτλου νόμιμης διαμονής στη Γαλλία δυνάμει είτε νομοθετικών ή κανονιστικών διατάξεων είτε διεθνών συνθηκών ή συμβάσεων.

Οι ανωτέρω αλλοδαποί λαμβάνουν τις οικογενειακές παροχές υπό την προϋπόθεση ότι αποδεικνύεται, ως προς τα συντηρούμενα από αυτούς τέκνα για τα οποία αιτούνται τις εν λόγω παροχές, μία από τις ακόλουθες καταστάσεις:

– η γέννησή τους στη Γαλλία·

– η νόμιμη είσοδός τους στη χώρα στο πλαίσιο της διαδικασίας οικογενειακής επανένωσης […]

– η ιδιότητά τους ως μελών της οικογένειας πρόσφυγα·

– η ιδιότητά τους ως τέκνων αλλοδαπού κατόχου άδειας διαμονής […]

Με διάταγμα καθορίζεται ο κατάλογος των εγγράφων και των δικαιολογητικών που βεβαιώνουν τη νομιμότητα της εισόδου και της διαμονής των αλλοδαπών δικαιούχων. Το διάταγμα καθορίζει επίσης τη φύση των εγγράφων που απαιτούνται για να αποδειχθεί ότι τέκνα που συντηρούνται από τους ανωτέρω αλλοδαπούς και για τα οποία ζητούνται οι οικογενειακές παροχές πληρούν τις προϋποθέσεις που διαλαμβάνονται στα προηγούμενα εδάφια».

11 Το άρθρο D. 512-2 του ίδιου κώδικα ορίζει τα ακόλουθα:

«Η νομιμότητα της εισόδου στη χώρα και της διαμονής των αλλοδαπών τέκνων που συντηρούνται από τον δικαιούχο και για τα οποία ζητεί τις οικογενειακές παροχές αποδεικνύεται με την προσκόμιση ενός από τα ακόλουθα έγγραφα:

[…]

2°) ιατρικού πιστοποιητικού του τέκνου, εκδιδόμενου από την Office français de l'immigration et de l'intégration [Γαλλική Υπηρεσία Μετανάστευσης και Κοινωνικής Ένταξης (OFII)] κατά το πέρας της διαδικασίας χορήγησης άδειας διαμονής στο πλαίσιο της οικογενειακής επανένωσης·

[…]

5°) βεβαίωσης που εκδίδει η νομαρχιακή αρχή, με την οποία διευκρινίζεται ότι το τέκνο εισήλθε στη Γαλλία το αργότερο ταυτόχρονα με έναν από τους δύο γονείς του στον οποίο έχει επιτραπεί η διαμονή […]».

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

12 Την 1η Απριλίου 2014 ο TX, αρμενικής ιθαγένειας, κάτοχος της άδειας διαμονής «προσωπική και οικογενειακή ζωή» που του επέτρεπε να εργάζεται στη Γαλλία, ζήτησε από το CAF να λάβει οικογενειακές παροχές για τα τρία τέκνα του, εκ των οποίων τα δύο, τα οποία γεννήθηκαν εκτός της γαλλικής επικράτειας, εισήλθαν παράνομα σε αυτή.

13 Στο πλαίσιο του προσδιορισμού των δικαιωμάτων του, το CAF αρνήθηκε να λάβει υπόψη τα δύο γεννηθέντα στην αλλοδαπή τέκνα, λόγω της παράνομης εισόδου τους στη γαλλική επικράτεια.

14 Κατόπιν της επικύρωσης της αρνήσεως αυτής από την επιτροπή φιλικής επίλυσης διαφορών του CAF, ο TX άσκησε ένδικη προσφυγή ενώπιον του tribunal des affaires de sécurité sociale de Nanterre (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου υποθέσεων κοινωνικής ασφάλισης, Γαλλία).

15 Με απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2018, το δικαστήριο αυτό έκανε δεκτή την προσφυγή του TX, κρίνοντας ότι δικαιούνταν να λάβει οικογενειακές παροχές για τα δύο τέκνα του που γεννήθηκαν στην αλλοδαπή και, μάλιστα, από την ημερομηνία υποβολής της αίτησής του.

16 Με απόφαση της 14ης Νοεμβρίου 2019, το cour d'appel de Versailles (εφετείο Βερσαλλιών, Γαλλία) εξαφάνισε την εν λόγω απόφαση και επικύρωσε την απόφαση του CAF.

17 Με απόφαση της 23ης Ιουνίου 2022, το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Γαλλία) αναίρεσε τη δευτεροβάθμια απόφαση λόγω «ελλιπούς αιτιολογίας» και ανέπεμψε την υπόθεση στο cour d'appel de Versailles (εφετείο Βερσαλλιών), το οποίο, συνεδριάζον υπό διαφορετική σύνθεση, είναι το αιτούν δικαστήριο.

18 Το εν λόγω δικαστήριο επισημαίνει ότι η νομιμότητα της διαμονής του TX στη γαλλική επικράτεια «δεν επιδέχεται αμφισβήτηση», δεδομένου ότι είναι κάτοχος προσωρινής άδειας διαμονής που του επιτρέπει να εργάζεται, και ότι το μόνο ζήτημα που τίθεται είναι αν δικαιούται οικογενειακές παροχές για τα δύο τέκνα που έχουν γεννηθεί στην αλλοδαπή.

19 Τονίζει, περαιτέρω, ότι, με δύο αποφάσεις της 3ης Ιουνίου 2011 και με μία απόφαση της 5ης Απριλίου 2013, η ολομέλεια του Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου) έκρινε ότι τα άρθρα L. 512-2 και D. 512-2 του κώδικα κοινωνικής ασφάλισης, τα οποία εξαρτούν την καταβολή οικογενειακών παροχών από την προσκόμιση εγγράφου πιστοποιούντος τη νόμιμη είσοδο των αλλοδαπών τέκνων στη Γαλλία και, ιδίως, όσον αφορά τα τέκνα που έχουν εισέλθει στην επικράτεια χάριν οικογενειακής επανένωσης, από την προσκόμιση του ιατρικού πιστοποιητικού που χορηγείται από την OFII, έχουν αντικειμενικό χαρακτήρα ο οποίος δικαιολογείται από την ανάγκη άσκησης ελέγχου, εντός ενός δημοκρατικού κράτους, των συνθηκών υποδοχής των τέκνων. Το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) συνήγαγε εξ αυτού ότι τα εν λόγω άρθρα δεν θίγουν κατά τρόπον αντιβαίνοντα στην αρχή της αναλογικότητας το δικαίωμα στην οικογενειακή ζωή που κατοχυρώνεται στα άρθρα 8 και 14 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, ούτε παραβιάζουν τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού, η οποία εγκρίθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 20 Νοεμβρίου 1989.

20 Κατά το αιτούν δικαστήριο, η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώθηκε από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου με την απόφασή του της 1ης Οκτωβρίου 2015, Okitaloshima Okonda Osungu και Selpa Lokongo κατά Γαλλίας (ECLI:CE:ECHR:2015:0908DEC007686011).

21 Εντούτοις, αναφέρει ότι, στη διαφορά της οποίας έχει επιληφθεί, το ζήτημα τίθεται υπό διαφορετική οπτική, η οποία είναι αυτή της οδηγίας 2011/98.

22 Κατά το αιτούν δικαστήριο, η ανωτέρω οδηγία έχει εφαρμογή στη συγκεκριμένη διαφορά, δεδομένου ότι, αφενός, οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης παροχές εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 883/2004 και, αφετέρου, ο TX είναι υπήκοος τρίτης χώρας στον οποίο έχει επιτραπεί να εργαστεί στη Γαλλία αφού είναι κάτοχος άδειας πολυετούς διαμονής δυνάμει της οποίας δικαιούται να εργαστεί και, επίσης, διαθέτει σύμβαση εργασίας.

23 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά, επιπλέον, ότι, μολονότι, βάσει του άρθρου 12, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας, τα κράτη μέλη μπορούν να περιορίζουν την ίση μεταχείριση ανάλογα με το καθεστώς ορισμένων υπηκόων τρίτων χωρών, εντούτοις η διάταξη αυτή δεν προβλέπει καμία δυνατότητα παρέκκλισης από το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης ανάλογα με τις συνθήκες υπό τις οποίες τα μέλη της οικογένειας του κατόχου ενιαίας άδειας έχουν αφιχθεί στο έδαφος του κράτους μέλους υποδοχής. Εν προκειμένω δε, η απόρριψη από το CAF της αίτησης του TX δεν οφείλεται στο καθεστώς του, αλλά στις προϋποθέσεις εισόδου και παραμονής, στη γαλλική επικράτεια, των δύο τέκνων του που γεννήθηκαν στην Αρμενία.

24 Ωστόσο, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς το περιεχόμενο της αιτιολογικής σκέψης 20 και της τελευταίας περιόδου της αιτιολογικής σκέψης 24 της οδηγίας 2011/98, οι οποίες αναφέρουν, σχετικά με τον καθορισμό των δικαιούχων των δικαιωμάτων που εγγυάται η οδηγία αυτή, τα μέλη της οικογένειας του εργαζομένου από τρίτη χώρα τα οποία έχουν γίνει δεκτά σε κράτος μέλος χάριν οικογενειακής επανένωσης.

25 Συναφώς, πρώτον, το αιτούν δικαστήριο σημειώνει ότι οι επίμαχες στην κύρια δίκη οικογενειακές παροχές δεν καταβάλλονται στα μέλη της οικογένειας του αιτούντος, αλλά χορηγούνται σε αυτόν αναλόγως του αριθμού των συντηρούμενων τέκνων.

26 Δεύτερον, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που απορρέει από την απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2020, Istituto nazionale della previdenza sociale (Οικογενειακές παροχές για κατόχους ενιαίας άδειας) (C-302/19, στο εξής: απόφαση INPS, EU:C:2020:957), το εν λόγω δικαστήριο διερωτάται ως προς τη δυνατότητα να στηριχθεί στους κανόνες περί οικογενειακής επανένωσης προκειμένου να αποφανθεί επί του δικαιώματος ενός κατόχου ενιαίας άδειας να λάβει παροχές οικογενειακής ασφάλισης.

27 Τρίτον, το ίδιο δικαστήριο επισημαίνει ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή υπέβαλε, στις 27 Απριλίου 2022, την πρόταση οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, σχετικά με ενιαία διαδικασία υποβολής αίτησης για τη χορήγηση στους υπηκόους τρίτων χωρών ενιαίας άδειας διαμονής και εργασίας στην επικράτεια κράτους μέλους και σχετικά με κοινό σύνολο δικαιωμάτων για τους εργαζόμενους από τρίτες χώρες που διαμένουν νομίμως σε κράτος μέλος (αναδιατύπωση) [COM(2022) 655 final], η οποία προβλέπει την ευθυγράμμιση της αιτιολογικής σκέψης 24 της οδηγίας 2011/98 με την απόφαση INPS καταργώντας τις δύο τελευταίες περιόδους της συγκεκριμένης αιτιολογικής σκέψης.

28 Υπό τις συνθήκες αυτές, το cour d'appel de Versailles (εφετείο Βερσαλλιών) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να θέσει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Μετά την έκδοση της απόφασης [INPS], έχει το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο ε', της οδηγίας [2011/98] την έννοια ότι αντιτίθεται σε νομοθεσία κράτους μέλους, όπως η [Γαλλική Δημοκρατία], η οποία απαγορεύει, για τον καθορισμό των δικαιωμάτων σε παροχή κοινωνικής ασφάλισης, να λαμβάνονται υπόψη τα τέκνα, γεννηθέντα σε τρίτη χώρα, του κατόχου ενιαίας άδειας, κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο γ', της [οδηγίας αυτής], όταν τα εν λόγω τέκνα, τα οποία συντηρούνται από τον ως άνω κάτοχο, δεν εισήλθαν στην επικράτεια του κράτους μέλους δυνάμει της οικογενειακής επανένωσης ή όταν δεν προσκομίζονται τα έγγραφα που παρέχουν τη δυνατότητα να αποδειχθεί η νομιμότητα της εισόδου τους στην επικράτεια του εν λόγω κράτους, λαμβανομένου υπόψη ότι η συνδρομή της προϋπόθεσης αυτής δεν απαιτείται για τα τέκνα των ημεδαπών δικαιούχων ή των δικαιούχων υπηκόων άλλου κράτους μέλους;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

29 Με το προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο ε', της οδηγίας 2011/98 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε ρύθμιση κράτους μέλους βάσει της οποίας, προς τον σκοπό του προσδιορισμού των δικαιωμάτων σε παροχές κοινωνικής ασφάλισης υπηκόου τρίτης χώρας, κατόχου ενιαίας άδειας, λαμβάνονται υπόψη τα γεννηθέντα σε τρίτη χώρα συντηρούμενα τέκνα του μόνον εφόσον αποδείξει ότι εισήλθαν νόμιμα στην επικράτεια.

30 Υπενθυμίζεται εξαρχής ότι, όπως εκτίθεται στην αιτιολογική σκέψη 26 της οδηγίας 2011/98, το δίκαιο της Ένωσης δεν περιορίζει την εξουσία των κρατών μελών να οργανώνουν τα συστήματά τους κοινωνικής ασφάλισης. Ελλείψει εναρμονίσεως σε επίπεδο Ένωσης, εναπόκειται σε κάθε κράτος μέλος να ορίσει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες χορηγούνται οι παροχές κοινωνικής ασφάλισης, καθώς και το ύψος των παροχών αυτών και την περίοδο για την οποία καταβάλλονται. Ωστόσο, κατά την άσκηση της εξουσίας αυτής, τα κράτη μέλη οφείλουν να συμμορφώνονται με το δίκαιο της Ένωσης (βλ. απόφαση INPS, σκέψη 23 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

31 Πλην όμως, από το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο ε', της οδηγίας 2011/98, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της ίδιας οδηγίας, προκύπτει ότι οι υπήκοοι τρίτων χωρών που έχουν γίνει δεκτοί σε κράτος μέλος για να εργαστούν εκεί σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης ή σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο χαίρουν ίσης μεταχείρισης με τους υπηκόους του κράτους μέλους διαμονής τους όσον αφορά τους κλάδους της κοινωνικής ασφάλισης, όπως αυτοί ορίζονται στον κανονισμό 883/2004.

32 Επομένως, ο υπήκοος τρίτης χώρας, προκειμένου να χαίρει ίσης μεταχείρισης, πρέπει να έχει γίνει δεκτός σε κράτος μέλος για να εργαστεί σε αυτό σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης ή σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο. Τούτο ισχύει ως προς τον υπήκοο τρίτης χώρας, όπως ο εφεσίβλητος της κύριας δίκης και ενάγων πρωτοδίκως, ο οποίος είναι κάτοχος ενιαίας άδειας κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο γ', της οδηγίας 2011/98, εφόσον, δυνάμει της διάταξης αυτής, η εν λόγω άδεια του επιτρέπει να διαμένει νομίμως στο έδαφος του κράτους μέλους που έχει χορηγήσει την άδεια, με σκοπό την εργασία (βλ. απόφαση INPS, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

33 Αφετέρου, οι οικείες παροχές πρέπει να εμπίπτουν στους κλάδους της κοινωνικής ασφάλισης, όπως αυτοί ορίζονται στον κανονισμό 883/2004. Πλην όμως, δεν αμφισβητείται, τούτο δε ούτε από τη Γαλλική Κυβέρνηση, ότι οι επίμαχες στην κύρια δίκη παροχές συνιστούν παροχές κοινωνικής ασφάλισης εμπίπτουσες στις οικογενειακές παροχές του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο ι', του εν λόγω κανονισμού.

34 Υπό τις συνθήκες αυτές, προκύπτει ότι πρόσωπο ευρισκόμενο στην κατάσταση του εφεσίβλητου της κύριας δίκης και ενάγοντος πρωτοδίκως δικαιούται, βάσει του άρθρου 12, παράγραφος 1, στοιχείο ε', της οδηγίας 2011/98, να τύχει ίσης μεταχείρισης με τους ημεδαπούς.

35 Σχετικά με το ζήτημα αν συνιστά προσβολή του προμνημονευθέντος δικαιώματος ίσης μεταχείρισης διάταξη όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη βάσει της οποίας, στο πλαίσιο του προσδιορισμού των δικαιωμάτων του κατόχου ενιαίας άδειας σε οικογενειακές παροχές, δεν λαμβάνονται υπόψη τα συντηρούμενα τέκνα του των οποίων η νόμιμη είσοδος στη γαλλική επικράτεια δεν αποδεικνύεται, διαπιστώνεται, υπό την επιφύλαξη των εξακριβώσεων στις οποίες οφείλει να προβεί το αιτούν δικαστήριο, ότι από το άρθρο L. 512-1, παράγραφος 1, και από το άρθρο L. 512-2, παράγραφος 1, του κώδικα κοινωνικής ασφάλισης προκύπτει ότι, τηρουμένων

των προϋποθέσεων που καθορίζονται στο βιβλίο V του κώδικα αυτού, οι Γάλλοι υπήκοοι και οι υπήκοοι των λοιπών κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή των λοιπών συμβαλλομένων κρατών στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο καθώς και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας που διαμένουν νομίμως στη Γαλλία λαμβάνουν αυτοδικαίως οικογενειακές παροχές. Αντιθέτως, το άρθρο L. 512-2, παράγραφος 2, του ίδιου κώδικα εξαρτά το δικαίωμα σε οικογενειακές παροχές των υπηκόων τρίτων χωρών που διαμένουν νομίμως στη Γαλλία από πρόσθετη προϋπόθεση, προβλεπόμενη στην παράγραφο 3 του εν λόγω άρθρου L. 512-2, η οποία συνίσταται στην απόδειξη της νόμιμης εισόδου στη γαλλική επικράτεια των τέκνων για τα οποία ζητούνται οι οικογενειακές παροχές.

36 Επομένως, μια τέτοια εθνική ρύθμιση επιφυλάσσει στους υπηκόους τρίτων χωρών που είναι κάτοχοι ενιαίας άδειας λιγότερο ευνοϊκή μεταχείριση από εκείνη της οποίας τυγχάνουν οι υπήκοοι του κράτους μέλους υποδοχής. Κατά συνέπεια, μια τέτοια ρύθμιση είναι αντίθετη προς το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης που κατοχυρώνει το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο ε', της οδηγίας 2011/98.

37 Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες, υπό το φως των αιτιολογικών σκέψεων 20 και 24 της οδηγίας 2011/98, ως προς το κατά πόσον μπορεί το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης να περιοριστεί μόνο στα τέκνα του κατόχου της ενιαίας άδειας τα οποία επανευρέθησαν με αυτόν χάριν οικογενειακής επανένωσης. Οι αμφιβολίες αυτές απορρέουν από το γεγονός ότι η αιτιολογική σκέψη 20 της οδηγίας αναφέρει, ιδίως, μεταξύ των προσώπων στα οποία έχει εφαρμογή η ίση μεταχείριση, τα μέλη της οικογένειας του εργαζομένου από τρίτη χώρα τα οποία έχουν γίνει δεκτά σε κράτος μέλος χάριν οικογενειακής επανένωσης, η δε τελευταία περίοδος της αιτιολογικής σκέψης 24 της ίδιας οδηγίας διαλαμβάνει ότι τα δικαιώματα που παρέχει η οδηγία παρέχονται μόνο για εκείνα τα μέλη της οικογένειας που επανευρίσκονται με εργαζόμενο από τρίτη χώρα προκειμένου να διαμείνουν σε κράτος μέλος στο πλαίσιο της οικογενειακής επανένωσης ή για εκείνα τα μέλη της οικογένειας που ήδη διαμένουν νόμιμα σε αυτό το κράτος μέλος.

38 Ωστόσο, το Δικαστήριο έχει επισημάνει, αφενός, ότι από το γράμμα της αιτιολογικής σκέψης 20 της οδηγίας 2011/98 προκύπτει ότι η αιτιολογική σκέψη αυτή αφορά, μεταξύ άλλων, την περίπτωση κατά την οποία τα μέλη της οικογένειας εργαζομένου από τρίτη χώρα και κατόχου ενιαίας άδειας απολαύουν άμεσα του δικαιώματος ίσης μεταχείρισης που προβλέπεται στο άρθρο 12 της συγκεκριμένης οδηγίας, το δε δικαίωμα αυτό παρέχεται στα εν λόγω πρόσωπα βάσει της ιδιότητάς τους ως εργαζομένων, μολονότι η άφιξή τους στο κράτος μέλος υποδοχής ήταν δυνατή επειδή ήταν μέλη της οικογένειας εργαζομένου από τρίτη χώρα (βλ. απόφαση INPS, σκέψη 30).

39 Αφετέρου, το Δικαστήριο έχει διαπιστώσει ότι το περιεχόμενο της αιτιολογικής σκέψης 24 της οδηγίας 2011/98 δεν επαναλαμβάνεται σε καμία από τις διατάξεις της οδηγίας και υπενθύμισε ότι το προοίμιο πράξης της Ένωσης δεν είναι νομικώς δεσμευτικό και δεν μπορεί να αποτελέσει βάση για παρέκκλιση από τις καθαυτό διατάξεις της οικείας πράξης (βλ. απόφαση INPS, σκέψεις 31 και 32).

40 Κατά συνέπεια, από τις ανωτέρω αιτιολογικές σκέψεις δεν μπορεί να συναχθεί ότι η οδηγία 2011/98 έχει την έννοια ότι ο κάτοχος ενιαίας άδειας του οποίου τα μέλη της οικογένειας δεν αποδεικνύουν τη νόμιμη είσοδό τους στο οικείο κράτος μέλος στο πλαίσιο οικογενειακής επανένωσης δεν απολαύει του δικαιώματος ίσης μεταχείρισης, το οποίο προβλέπει η οδηγία, ενώ καμία διάταξη της συγκεκριμένης οδηγίας, ιδίως δε το άρθρο 12, παράγραφος 1, της οδηγίας, δεν εξαρτά το εν λόγω δικαίωμα από μια τέτοια προϋπόθεση.

41 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι, σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς της Γαλλικής Κυβέρνησης στις γραπτές παρατηρήσεις της, δεν μπορεί να αντληθεί επιχείρημα από το γεγονός ότι ο ίδιος ο νομοθέτης της Ένωσης εξάρτησε το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης στον τομέα των οικογενειακών παροχών από τη νομιμότητα της διαμονής του αιτούντος στο οικείο κράτος μέλος.

42 Είναι, βεβαίως, αληθές ότι το άρθρο 12, παράγραφος 1, της οδηγίας 2011/98 αναγνωρίζει δικαίωμα ίσης μεταχείρισης μόνον υπέρ των υπηκόων τρίτων χωρών που διαμένουν νομίμως σε κράτος μέλος. Η απαίτηση αυτή ανταποκρίνεται στον σκοπό που εκτίθεται στην αιτιολογική σκέψη 21 της οδηγίας, ο οποίος συνίσταται στη σύνδεση του δικαιώματος ίσης μεταχείρισης με τη νομιμότητα της διαμονής του υπηκόου τρίτης χώρας σε κράτος μέλος.

43 Εντούτοις, η επίμαχη στην κύρια δίκη ρύθμιση δεν αμφισβητείται με την αιτιολογία ότι εξαρτά το δικαίωμα σε οικογενειακές παροχές από την προϋπόθεση για νόμιμη διαμονή του υπηκόου τρίτης χώρας, κατόχου ενιαίας άδειας, ο οποίος ζητεί τη χορήγηση των παροχών, αλλά αμφισβητείται επειδή προβλέπει προϋπόθεση νόμιμης εισόδου στην επικράτεια σχετικά με τα τέκνα του υπηκόου αυτού, για τα οποία ζητούνται οι εν λόγω παροχές.

44 Η Γαλλική Κυβέρνηση δεν μπορεί ούτε να αντιτάξει ότι η προϋπόθεση την οποία θέτει η εθνική νομοθεσία, καθόσον αποσκοπεί στην αποφυγή καταστρατήγησης της διαδικασίας οικογενειακής επανένωσης, περιλαμβάνεται μεταξύ των κυρώσεων που δύνανται να θεσπίζουν τα κράτη μέλη για την περίπτωση παράβασης των εθνικών διατάξεων που έχουν θεσπιστεί κατ' εφαρμογήν της οδηγίας 2003/86, καθώς και ότι έχει αντικειμενικό χαρακτήρα και δικαιολογείται από την ανάγκη εξακρίβωσης των προϋποθέσεων υποδοχής των μελών της οικογένειας του συντηρούντος προσώπου.

45 Επισημαίνεται ότι η οδηγία 2011/98 προβλέπει, υπέρ ορισμένων υπηκόων τρίτων χωρών, δικαίωμα ίσης μεταχείρισης, το οποίο αποτελεί τον γενικό κανόνα, και απαριθμεί τις παρεκκλίσεις από το δικαίωμα αυτό που μπορούν να θεσπιστούν από τα κράτη μέλη, οι οποίες πρέπει να ερμηνεύονται στενά (απόφαση INPS, σκέψη 26).

46 Επομένως, σύμφωνα με το άρθρο 12, παράγραφος 2, στοιχείο β', πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2011/98, τα κράτη μέλη μπορούν να περιορίζουν την ίση μεταχείριση στον τομέα των κοινωνικών παροχών, πλην όσον αφορά τους εργαζομένους από τρίτες χώρες οι οποίοι εργάζονται ή εργάστηκαν για ελάχιστο διάστημα έξι μηνών και είναι εγγεγραμμένοι ως άνεργοι. Επιπλέον, κατά το άρθρο 12, παράγραφος 2, στοιχείο β', δεύτερο εδάφιο, της ίδιας οδηγίας, τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν ότι η ίση μεταχείριση δεν ισχύει στην περίπτωση υπηκόων τρίτων χωρών στους οποίους έχει επιτραπεί να εργαστούν στο έδαφος κράτους μέλους για περίοδο που δεν υπερβαίνει τους έξι μήνες, σε υπηκόους τρίτων χωρών που έχουν γίνει δεκτοί με σκοπό τις σπουδές ή σε υπηκόους τρίτων χωρών στους οποίους επιτρέπεται να εργαστούν βάσει θεώρησης.

47 Συνεπώς, πλην των ανωτέρω περιοριστικά απαριθμούμενων περιπτώσεων, στις οποίες τα κράτη μέλη μπορούν να παρεκκλίνουν από την ίση μεταχείριση μεταξύ υπηκόων τρίτων χωρών κατόχων ενιαίας άδειας και ημεδαπών υπηκόων, η διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των δύο αυτών κατηγοριών υπηκόων συνιστά αφ' εαυτής παράβαση του άρθρου 12, παράγραφος 1, στοιχείο ε', της οδηγίας 2011/98 [βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 29ης Ιουλίου 2024, CU και ND (Κοινωνική αρωγή – Έμμεση διάκριση), C-112/22 και C-223/22, EU:C:2024:636, σκέψη 55 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

48 Πάντως, αφενός, από καμία παρέκκλιση από τα δικαιώματα που παρέχει το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο ε′, της οδηγίας 2011/98 δεν προκύπτει δυνατότητα των κρατών μελών να αποκλείουν από το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης τον εργαζόμενο κάτοχο ενιαίας άδειας του οποίου τα γεννηθέντα σε τρίτη χώρα τέκνα δεν αποδεικνύεται ότι έχουν εισέλθει νομίμως στο οικείο κράτος μέλος.

49 Αφετέρου, ακόμη και αν υποτεθεί ότι έχει αναγνωριστεί τέτοια δυνατότητα, από τη νομολογία προκύπτει ότι επίκληση των παρεκκλίσεων από το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης χωρεί μόνον εφόσον οι αρμόδιες για την εφαρμογή της οδηγίας αυτής αρχές του οικείου κράτους μέλους έχουν δηλώσει σαφώς την πρόθεσή τους να κάνουν χρήση των εν λόγω παρεκκλίσεων (βλ. απόφαση INPS, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Πλην όμως, η Γαλλική Κυβέρνηση, όπως παραδέχεται η ίδια, δεν επιθύμησε να κάνει χρήση της δυνατότητας να περιορίσει το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης δυνάμει των παρεκκλίσεων του άρθρου 12, παράγραφος 2, στοιχείο β′, της οδηγίας.

50 Επομένως, ένα κράτος μέλος δεν μπορεί να επικαλεστεί την υποχρέωσή του να μεριμνά ώστε να επιβάλλονται κυρώσεις σε περίπτωση παραβάσεως της οδηγίας 2003/86 προκειμένου να δικαιολογήσει παρέκκλιση από το δικαίωμα ίσης μεταχείρισης η οποία δεν προβλέπεται από τον νομοθέτη της Ένωσης στην οδηγία 2011/98.

51 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο ε′, της οδηγίας 2011/98 έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε ρύθμιση κράτους μέλους βάσει της οποίας, προς τον σκοπό του προσδιορισμού των δικαιωμάτων σε παροχές κοινωνικής ασφάλισης υπηκόου τρίτης χώρας, κατόχου ενιαίας άδειας, λαμβάνονται υπόψη τα γεννηθέντα σε τρίτη χώρα συντηρούμενα τέκνα του μόνον εφόσον αποδείξει ότι εισήλθαν νόμιμα στην επικράτεια του εν λόγω κράτους μέλους.

Επί των δικαστικών εξόδων

52 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πέμπτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο ε′, της οδηγίας 2011/98/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με ενιαία διαδικασία υποβολής αίτησης για τη χορήγηση στους υπηκόους τρίτων χωρών ενιαίας άδειας διαμονής και εργασίας στην επικράτεια κράτους μέλους και σχετικά με κοινό σύνολο δικαιωμάτων για τους εργαζομένους από τρίτες χώρες που διαμένουν νομίμως σε κράτος μέλος,

έχει την έννοια ότι:

αντιτίθεται σε ρύθμιση κράτους μέλους βάσει της οποίας, προς τον σκοπό του προσδιορισμού των δικαιωμάτων σε παροχές κοινωνικής ασφάλισης υπηκόου τρίτης χώρας, κατόχου ενιαίας άδειας, λαμβάνονται υπόψη τα γεννηθέντα σε τρίτη χώρα

συντηρούμενα τέκνα του μόνον εφόσον αποδείξει ότι εισήλθαν νόμιμα στην επικράτεια του εν λόγω κράτους μέλους.

(υπογραφές)